

havn såvel som gennem vor stemmeafgivning i FN vedrørende disse problemer. Da ydermere sikkerhedsrådet for tiden løbende behandler disse problemer, finder min delegation — under hensyntagen til FN-pagtens art. 12, stk. 1 — at det ikke ville være rigtigt, at generalforsamlingen på nuværende stadi giver udtryk for sin opfattelse i sagen.“

Plenarforsamlingen vedtog resolutionsforslaget den 20. december 1971 med 94 stemmer for, 8 imod, medens 22 afstod. Stemmemønstret var som ved afstemningen i udvalget, dog at Island, der stemte for ved afstemningen i udvalget, ikke var til stede ved afstemningen i plenarforsamlingen. (Res. 2877 (XXVI)).

Oman-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 69).

Som nævnt under dagsordenens pkt. 24, side 66, blev Oman den 7. oktober 1971 optaget som medlem af FN.

Da sikkerhedsrådet allerede den 30. september 1971 havde indstillet, at Oman blev optaget, vedtog 4. udvalg den 6. oktober 1971 uden debat at anbefale plenarforsamlingen at afslutte behandlingen af Oman-spørgsmålet ved at konstatere, at Oman havde opnået selvstændighed.

Ved behandlingen af 4. udvalgs anbefaling i plenarforsamlingen den 7. oktober 1971 foreslog Sydyemen denne sat til afstemning. Anbefalingen blev godkendt med 115 stemmer for, 2 imod (Cuba og Sydyemen), medens 1 (Saudi Arabien) afstod.

Fremmede økonomiske og andre interessers virksomhed, som hæmmer gennemførelsen af kolonideklarationen.

(Dagsordenens punkt 70).

I. Debatten.

Spørgsmålet om fremmede økonomiske og andre interessers virksomhed, som hæmmer gennemførelsen af deklarationen om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger i Sydrhodesia, Namibia og områder under portugisisk administration og i alle andre områder under koloniherre-

dømme optog den væsentligste del af de øst-europæiske landes indlæg i de to debatter i 4. udvalg vedrørende henholdsvis Namibia, områder under portugisisk administration og Sydrhodesia og alle de øvrige til udvalget allokerede dagsordenspunkter.

Sovjetunionen henviste til koloniudvalgets beretning, hvori det var blevet påvist, at de magter, hvis selskaber og statsborgere havde økonomiske og andre interesser i de berørte områder, intet havde gjort for at bringe disse til ophør. Fremmede monopoler udviklede kun de økonomiske sektorer, der gav dem størst udbytte og anvendte ikke udbyttet til forbedring af de indfødte befolkningers økonomiske og sociale forhold. De støttede koloniregimerne gennem finansiel og militær bistand mod at opnå privilegier. Nogle af selskaberne havde endog deres egne væbnede styrker, som de stillede til rådighed for regimernes kamp mod frihedsbevægelserne. Forbindelserne mellem de fremmede monopoler og koloniregimerne var således baseret på fælles interesser. De udplyndrede de indfødte befolkninger, og de foreholdt dem deres politiske og økonomiske rettigheder. Et eksempel på en kriminel udplyndring var Caborra Bassa og Cunene River projekterne. Formålet med disse var at tiltrække hvide indvandrere, der kunne støtte mindretalsregimerne i det sydlige Afrika.

Flere afrikanske lande beskæftigede sig også udførligt med spørgsmålet i relation til det sydlige Afrika. Tanzania kunne ikke acceptere, at fremmede økonomiske aktiviteter nogensinde kunne være til fordel for de indfødte befolkninger i det sydlige Afrika, idet de alene understøttede koloniregimerne, udplyndrede og undertrykte den afrikanske befolkning og vanskeliggjorde gennemførelsen af kolonideklarationen. Den tanzanianske repræsentant kunne iøvrigt ikke forestille sig, at noget civiliseret lands forfatning kunne være til hinder for, at regeringer kunne tage forholdsregler mod deres statsborgeres deltagelse i kriminelle handlinger i udlandet, især når forbrydelserne var rettet mod menneskehed. Zaire hævdede, at fremmede monopoler koncentrerede sig om udviklingen af eksportsektorerne i økonomien, da disse gav større udbytte end andre sektorer. Koloniområderne var blevet reduceret til leverandører af råvarer, som blev